

Un novo libro de Karlos Ramos

XULIO VALCÁRCEL
xulioval@gmail.com

'El buscador de metales' (Espasa Poesía) presentouse na Librería Hoboken da Coruña coa intervención do profesor e crítico literario Luciano Rodríguez

"Bajan los dos primeros versos a la mano y sé que he de detener lo que esté haciendo para atender esa demanda. Tras la detonación inicial suele quedar escrito el cuerpo casi definitivo del poema", explica Karlos Ramos. Neste marco, a tensión é constante entre o que se di e o que se cala, entre o impulso de comunicar e a imposibilidade de facelo de maneira plena. O poema convértese nun campo de forzas onde cada palabra pesa, onde cada decisión formal ten consecuencias. Non hai lugar para a compracencia nin para a retórica baleira.

A proposta é limpa, sen afectación nin solemnidade, porque calquera exceso esluiría a intensidade: "Nadie quiere ser el poeta abstemio/ el último muerto en la guerra/el que apaga la música en la fiesta/ nadie quiere ser moneda de níquel/ ni leche sin galletas/nadie quiere inundar su corazón de pena/ ni confiar su vida a una presa de cartón-piedra/ nadie apuñalarse de

nostalgia en el metro/ ni que la venda se le caiga en el peor momento/ nadie -temor horrendo- hacerse viejo/ ni descubrir el vacío de los días pretéritos/ nadie quiere ver lo evidente*...

E, con todo, esa mesma poesía que desacraliza –que rexeita os altares da solemnidade, as tradicións petrificadas– acada momentos de sublimidade en base á intensidade da experiencia: a linguaxe levada ao límite consegue nomear o inefable, non porque o explique, senón porque o fai presente. Esa é a súa forza: non resolver, senón abrir: "Cada última caricia que propuso la agonía/ fue un lecho donde encontrar juntas/ tristeza y alegría/ donde alcanzar con los dedos el ritmo /acompañado de los días/ entre las sábanas limpias / y los besos que hoy nos pesan/ como el plomo sobre el puente de los suicidas".

A desacralización implica tamén un cuestionamento do papel do poeta, que non é un intermediario de nada nin un gardián de verdades eternas. É alguén que se expón a errar, que se deixa atravesar pola

vida diaria e tenta devolver esa experiencia en forma de palabras. Certamente, hai unha dimensión ética nesa postura: a de non finxir unha autoridade que non ten, e a de escribir dende a conciencia da propia fragilidade.

Resistencia

Un poderoso pulo vital atravesa a poesía de K. Ramos. A pesar da dor, da frustración ou do fracaso, hai unha enerxía que sostén, que terma e empuja. Se cadra non é optimismo nin esperanza, é resistencia. O acto de escribir ("Escribir en tiniebra es un mester pesado", en palabras de Berceo que el recupera) convér-

tese nun xeito de afirmar a propia existencia fronte a un contexto que tende a diluíla. Cada verso é unha forma de dicir: aquí estou.

Poesía de etiología irracionalista, visceral e socialmente crítica, que constrúe un espazo onde a linguaxe se volve materia viva. No que o ritmo, o son, a cadencia e a a pausa articulan unha experiencia que vai máis alá do significado literal. Un espazo que rexeita a solemnidade baleira e que, paradoxalmente, consegue tocar o máis alto precisamente por non pretendelo. Poesía que latexa, que incomoda, que vibra. Que non pretende explicar o mundo, senón facelo sentir.

